

Det lønner sig

De af os, som deltog i årsmødet i 1989 oplevede et meget spændende foredrag af Henk de Looze, hvor han fortalte og viste os spændende fotografier af *Pedio-* og *Sclerocactus* i deres naturlige miljø. Sikkert et foredrag, som har skærpet nogle af deltagernes interesse for netop denne gruppe planter.

Studerer man frølisterne bliver man hurtig opmærksom på, at frø af *Sclerocactus* og *Pediocactus* er forholdsvis dyrt.

Spiringsprocenten er forholdsvis lille, og kimplanternes chance for at overleve på egen rod er endnu mindre. Har man alligevel ladet hånt om disse facts og alligevel købt nogle poser frø og tilmed er så heldig (eller dygtig?) at enkelte frø spirer, er der altså tale om rimeligt sjældne og ikke mindst dyre frøplanter, som det lønner sig at pode.

Underlag til podning er et ofte diskuteret emne, men til helt spæde planter står valget vel kun mellem arter

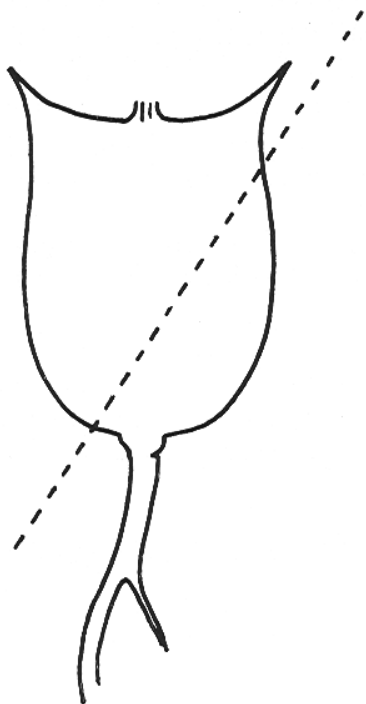

Fig. 1

Fig. 2: Netop podet *Pediocactus paradinei*.

Fig. 3: Podemix - få uger gamle.

af *Peireskia* og *Selenicereus*. Især tyske samlere anbefaler ofte *Peireskia*, hvilket man kan undres over, da dette underlag udover at have ubehagelige torne kræver større pleje og mere vedvarende vanding hele året, end tilfældet er med *Selenicereus*. Jeg har i mange år næsten udelukkende anvendt *Selenicereus*, og selvom dette underlag også kræver ekstra varme og en sjat vand om vinteren, er det absolut nemmere at have med at gøre.

Umiddelbart efter spiringen kan man pode de små planter, og efterhånden som man vænner sig til at håndtere kimplanterne og bliver dus med håndværket, vil man overraskes over hvor få podninger, der egentlig mislykkes. Kimplanterne skæres ned med et skarpt, sterilt barberblad som vist på fig. 1. Snittet lægges skråt for således at sikre en så stor overflade som muligt, hvilket letter sammenvoksningen samtidig med, at det er lettere at anbringe elastikken, uden at kimplanten glider af underlaget.

Da jeg ofte benytter forholdsvis høje underlag, er jeg nødt til at fastgøre elastikken ved hjælp af tape, direkte på underlaget. Dette er lidt besværligt og foretages derfor bedst ved selve klargøringen af underlagene.

Efter at kimplanten er velanbragt på underlaget, lægges elastikken over med stor forsigtighed. Denne skal kun øve et svagt tryk på den lille plante for at sikre en god sammenvoksning - et for stort tryk vil

Fig. 4: »Færdiglavet« *Sclerocactus franklinii*.

enten ødelægge kimplanten eller få den til, i løbet af nogle timer, at smutte af underlaget. Herefter foretrækker jeg at anbringe de podede planter i et akvarium med låg, som anbringes i drivhuset. Ved hjælp af forskellige skyggeanordninger sørger jeg for, at temperaturen, hele dagen, ligger omkring 35° C. Luftfugtigheden holdes samtidig høj ved at hælde vand i bunden af akvariet. I løbet af 5-7 dage er sammenvoksningen tilendebragt, planterne kan flyttes til et skyggefuldt sted i drivhuset og elastikken kan fjernes. Da små podninger vil nu hurtigt vokse sig store og i løbet af et par år, kan det være fornuftigt at pode igen på et andet underlag. *Pedio-* og *Sclerocactus* tåler frost, og det er derfor fjollet at bibeholde et underlag, som er følsomt overfor temperaturer under 10° C. Som permanent underlag kan man derfor vælge frostresistente *Opuntia*. Hvilke arter der er bedst egnede, bør man eksperimentere sig frem til, men forskellige former af *Opuntia fragilis* har vist sig at være velegnede. Jeg anvender også *Opuntia* med større skud, blot bliver disse skåret hårdt ned således, at underlaget ikke virker alt for dominerende. Den tiloversblevne del af underlaget kan man jo passende stikke, så man altid har rigeligt med underlag.

Finn Larsen

Foto: Bjarne Kjempff